

[Thomsen.]

Jeg tog det som Udtryk for, at vi maa gaa begge disse Veje, og derfor tror jeg, at det foreliggende Lovforslag, som jeg før har givet Udtryk for, netop ikke har naaet det Punkt, vi skulde have naaet, hvorved der blev skabt Ligevægt mellem de to Ting. Men det er, indrømmer jeg, ogsaa et Postulat. Jeg kan ikke bevise det.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen var efter mit Begreb for haard ved vore unge. Jeg ved nok, at der er unge, der gerne vil køre paa Motorcykel og i Automobil, men det vil vi ældre saamænd ogsaa, saa det er der ingen Grund til at bebrejde de unge. Jeg har kendt og kender mange unge, og jeg synes, det er fornuftige unge, som ogsaa tænker paa deres Fremtid, og som vil benytte de gode Tider, vi set fra deres Standpunkt har nu, til at samle sammen til Betyggelse af deres Fremtid. Det gør mig ondt, naar der fremsættes saadanne Udtalelser om de unge; de er som de er, fordi vi har opdraget dem dertil og givet dem Eksemplet.

Jeg forstod ikke rigtig, at det ærede Medlem var saa glad ved, at jeg havde sagt, at vi ønskede, at Krigskonjunkturbeskatningen og Merindkomstbeskatningen var blevet stærkt brugt i Krigsaarene. Det har jeg aldrig lagt Skjul paa. Jeg tror i hvert Fald ikke, at jeg har været i Uoverensstemmelse med tidligere Finansministre, selv om de har været af mit eget Parti, i den Betragtning, men vi havde jo ikke et socialdemokratisk Ministerium under Besættelsen; havde vi haft det, var Beskatningen sikkert blevet en ganske anden.

Jørgen Jørgensen: Det ærede Medlem Hr. Thomsen sagde, at mine Bemærkninger om de unge havde gjort ham ondt. Det er der ikke noget at gøre ved, men det, som jeg sagde, var, at Forholdene i Landbruget var saadan, at man for at faa Lønningerne brugt, fandt paa mange Ting at give Penge ud til: man kunde ikke købe mange Varer, og man fristedes ikke til Sparsommelighed, saa gjorde man det andet. Det ærede Medlem vil kunne spørge enhver Kørelærer, hvor mange Timer han er optaget om Dagen med at køre med Mennesker, der nu vil have den Fornøjelse. Jeg tror nok, at jeg kan staa Maal med det ærede Medlem i Interessen for en sund og vaagen Ungdom, som man kalder det.

Den højtærede Finansminister bemærkede angaaende Spørgsmaalet om Fradrag og om at tage Formuestigningsafgiften og Laanebeløbet af samme Formuebeløb, at

det bliver vi næppe enige om. Jeg anlagde imidlertid kun en rent politisk Betragtning over for Medlemmer af dette høje Ting og det andet høje Ting. Naar man tidligere har set, hvordan man argumenterede over for den almindelige Befolkning om det at tage Skat af Skatten, imødeser jeg med ikke ringe Interesse, hvad der kommer ud af dette. Derfor er det for mig mere end et æstetisk Spørgsmaal, det er et politisk Spørgsmaal. Det er en politisk Belastning for Rigsdagens Medlemmer, som man burde se at komme uden om. Jeg har ingen Interesse i, at de store Formuer skal spares mere, end det sker, men man kunde have taget det samme Beløb af de samme Formuer under en anden Form. Der er her en Angrebsflade, som ingen har Interesse i at bevare. Min Bemærkning om, at Folket kræver en Formuestigningsafgift, byggede paa den Forestillingskreds, vi alle var kommet ind i, og saa maa man tage de Ulemper med, der følger af at gennemføre den, for det er den, der medfører alle Ulemperne og alle Skavankerne.

Saa vil jeg gerne til det ærede Medlem Hr. Hauch sige et Par enkelte Bemærkninger, idet jeg først vil takke det ærede Medlem for hans personlige Vurdering af mig som en forstandig Mand. Det er en stor Anerkendelse fra den Side, jeg tager den til Indtægt og vil gemme den hos mig som et kosteligt Klenodie. Men naar saa det ærede Medlem bebrejder os Konservative — forøvrigt ogsaa de Radikale, men det skal jeg ikke beskæftige mig med — vor Tilslutning til Lovforslagets Fremsættelse, saa mindes man det gamle Ordsprog, at den Sten man ikke kan løfte, skal man lade ligge. For os Konservative havde det været mere nærliggende, om det ærede Medlem havde brugt sin vældige Indflydelse til at hindre, at Regeringen kom med Forslaget. For da Regeringen traadte til, stod der i Frontalen, at man skulde have en Eengangs-Skattelov, og da der saa blev spurgt fra en eller anden Side, om vi Konservative kunde tænke os at støtte dette Lovforslag, saa stod vi over for det Spørgsmaal, om vi skulde lade de mange, som var velvilligt indstillet over for dette Tilbud, gøre det eller sige: Det vil vi ikke have noget at gøre med, det maa Regeringen som den Mindretalsregering, den er, selv komme med, den maa lade det komme til Behandling og lade det vedtage af dem, der paa Forhaand er indstillet paa, at man skal have en stor og meget haard og hensynsløs Eengangsbeskatning. Over for det valgte vi at deltage i Lovforslagets Behandling, kan jeg vel sige, før det egentlig kom